

ENEMMÄN KUIN PYYSINKÄÄN.

CHARLES FOLEY
(Suomentanut Kalle Kannisto)

Josie hääpuvussa palattuaan Gloucesteriin

Josephine Woollam syntyi vuonna 1945 ja vietti neljä ensimmäistä elinvuotta onnellisena ja terveenä lapsena. Sitten ongelmat terveydessä alkoivat. Hän sai pyogeenisen bakteerin, jonka aiheuttaa osteomyeliitti. Akuutti ja kivulias, luiden ja luuytimen tulehdus alkoi levitä. Pää, keuhkot ja jalat olivat kaikki pahanlaatuisesta sairauden vallassa; seurauksena oli verenmyrkytys useita paiseita luissa, keuhkoissa ja päänahassa. Kerran hänellä oli yksin kolmetoista paisetta päässään. Infektiokohta oli hänen vasemmassa lonkassaan, minkä seurauksena hänen vasemmassa jalassaan lakkasi kasvamasta; kun hän oli kymmenen vuotta vanha, vasen jalka oli noin kahdeksan tuumaa lyhyempi kuin oikea, ja vasen jalka oli vääntynyt, osoittaen suoraan alaspäin. Vuonna 1952 hänen oli pakko saada ja makaamaan kehyksessä. Siihen mennessä hän oli viettänyt enemmän aikaa sairaaloissa kuin hän vietti kotona. Hän oli väsynyt fyysisesti ja henkisesti. Hänen painonsa on pelkkä 3 kiveä (19 kiloa).

Vuonna 1955 kuninkaallisten ilmavoimien ryhmän kapteeni Leonard Cheshire V.C. kirjoitti Picture Postille lyhyen artikkelin, jossa oli useita kuvia. Suuren viikon tiistaina Josien isä toi lehden kotiin. Josie oli viettänyt aikaansa sairaalassa koulunsa sijaan niin paljon, että hän ei lukenut liian hyvin, mutta hän innostui paljon kuvituksista, erityisesti Pyhien kasvojen kuvituksista. Pitkäperjantaina hänen mielensä keskittyi ristinnaulitsemiseen ja noin kello kolmen aikaan hän pyysi äitiään lukemaan Ristintien kuvauksen. Sen jälkeen hän sanoi useita kertoja, että jos hän näkisi pyhän käärinliinan, hän tiesi kävelevänsä uudelleen. Hänen äitinsä sydämenahdistuksessaan valittaen suostui. Myöhemmin samana päivänä Josien lämpötila nousi hälyttävästi 103 Farenheight asteeseen (39.44 Celsius) ja hänet kiidätettiin sairaalaan, mutta hänen tilansa heikkeni edelleen pahaenteisesti. Hänen keuhkoihinsa alkoi tulla verenvuotoa, ja toukokuun ensimmäisinä päivinä hän yski yli kupillisen verta joka päivä. Tohtori Stallman, vastuussa oleva kirurgi, joutui kertomaan äidilleen, että lapsi oli kuolemassa. Pappi kutsuttiin ja hän toimitti voitelun ja viaticumin. Josie ei voinut syödä, mutta hän toisti jatkuvasti, että jos hän vain näkisi käärinliinan, hän tiesi parantuvansa uudelleen.

Toukokuun 9. päivänä rouva Woollam kirjoitti kapteeni Cheshirelle:

Kirjoitan kysyäkseni teiltä, voisiko tyttäreni Josephine siunata pyhän käärinliinan jäännöksellä. Hän on kymmenenvuotias ja on sairaalassa lonkan ja jalan osteomyeliitin takia. Myös keuhkoabsessi. Hänen lääkäriinsä sanoi minulle, ettei ole toivoa hänen paranemisestaan. Hän on joutunut toistuvasti olemaan pitkiä ajanjaksoja sairaaloissa viimeiset viisi vuotta. Perjantaina hän vastaanotti kirkon viimeiset voitelut. Josephine on pyytänyt minua kirjoittamaan sinulle, ja hän sanoi, että jos hän vain näkisi jäännöksen, hän paranee ja kävelee uudelleen. Kaikki sairaalassa olleet ovat olleet hänelle erittäin hyviä. Hän on aina kipeänä, mutta hän on aina hymyillyt... Tiedän, että pyydän suuria asioita, mutta toivon ja rukoilen, että rukouksiini vastataan tyttäreni paranemisen puolesta. Minä pysyn, Rouva Veronica Woollam.

Tuosta yksinkertaisesta uskon ja toivon lausunnosta, siinä havaittavissa olevalla pohjasävyllä, on ilmeistä, ettei hänellä ollut suuria odotuksia menestyksestä; mutta hän on vakaa ja luja, ja hän rukoili koko sydämestään. Kapteeni oli poissa, kun kirje saapui, mutta joku hänen toimistostaan lähetti kauniin valokuvan käärinliinan kasvoista kirjeen kera, jossa selitettiin, ettei käärinliinan jäänteitä ollut; että käärinliina oli 2000 mailin päässä Torinossa; se tuotiin harvoin julkiseen näyttelyyn, ja silloinkin vain tiukimmissa turvallisuusolosuhteissa jne. Kun Cheshire palasi, hänelle kerrottiin kirjeestä; hän sanoo, ettei hän saanut pyyntöä pois mielestään. Sitten tuli kaksi kirjettä nopeasti peräkkäin. Josephine ei enää ollut kuolinvuoteellaan, vaan vinkui osastolla pyörätuolissa. "Lääkäri tuskin uskoi silmiään, kun näki hänet pyörätuolissa perjantaina." Toisessa kirjeessä, muutama päivä myöhemmin, kerrottiin, että Josie oli lähetetty kotiin sairaalasta, paremmin kuin hän oli ollut pitkään aikaan. Vietin muutaman tunnin rouva Woollamin kanssa lokakuussa 1984 ja pyysin häntä kertomaan tarkasti, mitä oli tapahtunut. Myös Josien sisko Pauline oli paikalla ja vahvisti tosiasiat. "Kun käärinliinasta otettu valokuva Pyhästä Kasvosta saapui varhain aamulla postilähetyksessä, laitoin sen sinne takan yläpuolelle reunukselle, josta näin sen työskennellessäni... ja joka kerta kun kuljin sisään sen edessä rukoilin ja rukoilin..." Sinä iltapäivänä, kuten tavallista, hän meni tapaamaan Josieta sairaalaan. Hän muistaa, että jotkut henkilökunnasta huusivat hänelle: "Näet suuren muutoksen Josiessa", minkä hän valitettavasti myönsi... ja kun hän avasi hoituhuoneen oven, hän kohtasi tyhjän sängyn ja pelkäsi pahinta. Sitten hän kuuli kikauksen oven takaa ja huomasi Josephinen istuvan pyörätuolissa nauraen sille yllätykselle ja hämmennykselle jonka näki äitinsä kasvoilla. Henkilökunnan sairaanhoitaja kertoi, että Josie oli aamupalaaikaan kysynyt, voisiko hän nousta ylös, ja sairaanhoitajat saivat hänet odottamaan, koska luulivat olevansa tekemisissä kuolevan lapsen oikkujen kanssa; mutta hän oli niin painokas vaatimuksissaan, että hän tunsu olonsa melko hyväksi, että he laittoivat hänet varovasti pyörätuoliin, ja heidän hämmästyksensä hän ei vain pystynyt istumaan ilman apua, hän ei ainoastaan jutellut kuin harakka, vaan hän alkoi rullailla ympäri osastoa omalla painollaan. Kahden viikon kuluttua hän pääsi pois sairaalasta.

Ajattelin itsekseni, että Pyhän Kasvon valokuvan asettaminen vaippareunukselle ja lapsen äkillinen ja samanaikainen toipuminen oli vain "pelkkää sattumaa!", onneksi sanatonta, koska rouva Woollam jatkoi: "Epätavallisinta oli, että ei vain hän parani niin nopeasti ja juuri siihen aikaan, kun laitoin kuvan kunniapaikalle kotona, mutta siitä päivästä lähtien hänen ruumiinsa haavauma ei enää märkinyt. Hänen jalkansa kahdeksan haavaumaa eivät enää koskaan märkäneet." Pauline lisäsi, että haavat pysyivät avoimina ja syvinä, mutta sen päivän jälkeen ei koskaan enää ollut märkimistä. Josie pysyi rajoittuneena pyörätuoliin, koska hänen vasen jalkansa oli yksi ongelmista, mutta muutenkaan hänen jalat eivät myöskään olisi kannattaneet edes pientä painoa.

17. kesäkuuta G.C. Leonard

Cheshire saapui ovelle suurella käärinliinakuvalla ja luonnollisen kokoisella pyhällä kasvolla. Hän istui Josien kanssa ja selitti yksityiskohtaisesti ja pitkään kaikki ne monet merkittävät asiat, jotka on löydetty liinavaatteesta ja joistakin sen ongelmista ja mitä se kertoo meille Herramme kärsimyksistä. Mitä tulee hänen pyyntöönsä, että häntä siunattaisiin liinalla - se yksinkertaisesti "ei voinut olla päällä"... Sitä ei voitu mitenkään tehdä... Ei mitenkään. Josie kuunteli puheensa ensimmäistä osaa hermostuneena. Viimeisestä osasta hän ei kiinnittänyt pienintäkään huomiota. Joten jälleen hyvä kapteeni selitti kärsivällisesti, että Käärinliina pidettiin lukittuna kolmen suuren teräsritilän takana, joista jokainen oli lukittu eri avaimella; se oli suuressa tulenkestävässä kassakaapissa Torinon katedraalin alttarin yläpuolella olevassa kotelossa. Liinan omistaja oli Italian kuningas, maanpaossa Portugalissa, jolta oli hankittava lupa, sitten olisi pyydetty lupa Torinon kardinaaliarkkipiispalta Maurilio Fossatilta, koska hän oli käärinliinan vartija; samoin kuin Canon Lawyers, Italian valtion viranomaiset ja (epätoivoisesti perimmäistä argumenttia etsivät) jopa Paavia itseään täytyisi kuulla... hän pyysi mahdotonta! Josie katseli hänen suunsa sanoessaan näitä asioita, nyökkäsi suostuvansa ja hymyili... mutta ei silmillään.

Toisen maailmansodan aikana ryhmäkapteeni Cheshire sai korkeimman palkinnon urheudesta, jonka Englanti voi antaa, Victoria Crossin. Yksi tapahtuma oli tärkeän rautatiesillan pommittaminen Antheorinlahdella, joka epäonnistui. "Muistan, että menetetty tilaisuus menetetään ikuisesti, ja tulee mitä tulee, en koskaan epäröi enää, ainakaan kun olen nähnyt kohteen", Cheshire kirjoitti jälkepäin. Täällä hän kohtasi jonkun, joka harjoitti sitä, mitä hän saarnasi; hän näki kohteensa, eikä hän aio poiketa. Kuvaillessaan sitä päivää Gloucesterissa, Cheshire sanoi, että hän katsoi lapsen irvikuvaa, epämuodostunutta jalkaa, silvottua ja lastaan sidottua jalkaa, ja hän kuunteli tasaista julistusta, että jos hän näkisi käärinliinan, hän kävelisi uudelleen. "Ei näyttänyt olevan muuta mahdollisuutta, kuin viedä hänet Torinoin."

Helposti sanottu, kuin tehty. Cheshire oli tuolloin toipumassa suuresta rintaleikkauksesta, joten lentäminen oli hänelle kiellettyä. Pyörätuolin matkustaja oli sairas lapsi. Sairaanhoitaja, joka oli mukana heidän mukanaan, joutui soittamaan viime hetkellä. Cheshiren täytyisi siis olla navigaattori, sairaanhoitaja, lentäjä ja mekanikko, työntää, vetää, ohjata ja suunnitella molempia varten. Kysymys oli myös rahoituksesta. Cheshirellä oli vähän ja Josiella ei yhtään. Tätä koko asiaa voisi kutsua uskon hankkeeksi. Birminghamin arkkipiispa Grimshaw tuli heidän apuunsa rahaongelmasta ja lähetti heidät matkalle Lissaboniin, missä asui Savoy-talosta kotoisin oleva Humbert II, joka oli omistanut ja suojellut käärinliinaa viimeiset 500 vuotta. Maanpaossa oleva kuningas ei ainoastaan antanut heille auliisti kaikkia heidän pyytämiään lupia, vaan myös tarjosi tarvittavat varat matkan loppuosaa varten. Heille tietämättä hän myös

soitti edustajilleen Italiassa tehdäkseen kaikkensa auttaakseen. Samalla hän varoitti Cheshirea, että vaikeuksia tulee olemaan paljon sekä kirkollis- että siviilihallinnossa, erityisesti etäällä asuvien tärkeiden ja kiireisten henkilöiden kutsumisessa, varsinkin näin lyhyellä varoitusaajalla.

Josie ja kapteeni Cheshire saapuessaan ensimmäisen kerran katedraaliin.

Matkailijamme aloittivat Espanjan ja Ranskan halki ja alas Italiaan. Torinon laiturilla he löysivät pienen ryhmän odottamassa heitä; heidän majoituksensa oli järjestetty, ja kardinaali tapaa heidät seuraavana aamuna. Kuningas Humbert oli todellakin tasoittanut tietä. Kun kardinaali Fossati kuuli, että he halusivat avata alttarikassakaapin, käärinliina poistettiin sen sinetöidystä pyhänjäännöksestä, kaikki laki-, siviili- ja kirkolliset todistajat, sekä kaikki turvajärjestelyt, jotka oli otettava huomioon, hän ravisteli hänen päätä hitaasti ja pahoillani. Sitä ei yksinkertaisesti voitu tehdä ajoissa... liian monet ihmiset tuottaa hankaluutta hankkeelle ja käärinliina vaarantuisi. Se hanke oli umpikujassa. Ja se oli umpikujassa siihen asti, kun Josie veti pienen paketin pyörätuolinsa selkänojasta esille ja näytti hänelle uusia kenkiä, joita hän aikoi käyttää kävellessään kotiin; ja pitkä valkoinen pitsimekko, hänen ylpeytensä ja ilonsa. Josie selitti kardinaalille, että tämä oli "hääpuku, jonka tätini teki erityisesti siunausta varten." Tuolloin hänen eminenssin nähtiin kävelevän melko nopeasti huoneen nurkkaan, jossa hän mietti huolestuneita hetken ennen kuin meni työhuoneeseensa, missä hänen kuultiin soittelevan useille ihmisille. Palattuaan heidän luokseen hän sanoi, että heidän oli määrä tulla takaisin klo 16. ja jos kaikki järjestelyt saadaan tehtyä siihen mennessä, siunaus voisi ehkä tapahtua.

Määrättyyn aikaan kaikki järjestelyt oli todellakin tehty; eri viranomaiset olivat paikalla; ja Josie oli siellä pukeutuneena hääpukuun ja hunntuun, ja uudet kengät työnnettynä kätevästi pyörätuolin selkänojaan. Ensin oli rukousaika, yksityinen ja kiihkeä, kunnes kardinaali nousi polviltaan. Kaksi pappia nousi portaita ylös, alkoi rikkoa sinettejä ja avata teräsriloita. Suuri, yli neljä jalkaa pitkä pyhäkkö otettiin pois aitauksesta, tuotiin alas ja asetettiin ensin pöydälle alttarin eteen. Sitten se asetettiin pyörätuolin käsivarsien yli niin, että Josie voisi leputtaa käsiänsä sen päällä; mutta mitään ei tapahtunut. Kardinaalilta kysyttiin, voidaanko ulkoiset sinetit rikkoa ja käärinliina nostaa ulos. Hän tutki sinetit ja myönsi sitten, että ne pitäisi rikkoa. Kääritynä punaiseen silkkipäällykseen, käärinliina nostettiin ulos, sidottiin edelleen monilla aitousnauhoilla ja sinetillä ja asetettiin Josien syliin. Mitään ei tapahtunut. Josie kysyi, voisiko käärinliinan laittaa lastaan vasempaan jalkaan, ja sitä varten myös kardinaali antoi luvan. Mitään ei tapahtunut. Josien annettiin sujauttaa pieni kätensä punaisen silkkipeitteen sisään; sitten raskas rulla vaihdettiin kunnioittavasti pyhänjäännöslippaaseen, lukot sinetöitiin ja leimattiin vielä kerran. Käsittely rekisteröitiin ja tallennettiin ja todistettiin virallisissa asiakirjoissa, ja liina palautettiin lepopaikalleen. Josephine ei noussut ylös ja kävelemään, kuten hän oli kuvitellut ja halunnut. Hän oli hyvin hiljainen. Sakristissa hän suuteli kardinaalin sormusta ja kiitti häntä hänen monista ystävällisyydestään; hän taittoi hääpukunsa pois ja pakkasi kenkensä. Ilmeisesti mitään ei ollut tapahtunut, mikään ei muuttunut. Leonard Cheshire, noiden ensimmäisten päivien todistaja, sanoo: "Aluksi hän oli ilmeisesti pettynyt, mutta uteliaalla tavalla hän näytti ymmärtävän tarkoituksen, suunnan. Hän puhui hyvin vähän

itsestään ja odotetusta parantumisesta, mutta se oli hienoa. puhua muista ihmisistä ja siitä kunniaista, jonka Pyhä liina toisi Herrallemme, jos koko maailma näkisi sen." Hänen äitinsä tuli tapaamaan heitä Victorian asemalla Lontoossa, ja vastauksena hänen kysymykseensä siitä, mitä Josie oli saanut Torinossa, Josie vastasi: "Enemmän kuin menin pyytämään" ... utelias vastaus lapselle. Hän lisäsi myöhemmin, että jos hän olisi tiennyt, kuinka paljon vaivaa se tulee aiheuttamaan, hän ei olisi pyytänyt mennä!

Josephine ei koskaan elämänsä aikana väittänyt olevansa parantunut, mutta hänen palatessaan huomattiin, että syvät, avoimet ja vaikeaselkoiset haavaumat,

mukaan lukien hänen jalassa olevat, olivat alkaneet parantua. Siitä lähtien hänen elämänsä loppuun asti hänellä ei ollut enää ongelmia luomyeliitistä siellä tai muualla, lukuun ottamatta pientä leikkausta vuoden 1955 lopulla yhden haavan tyhjentämiseksi. Hän oli edelleen rajoittunut pyörätuoliin, koska kumpikaan jalka ei olisi tukenut häntä. Mikä on todiste edellä oleville väitteille. Ortopedi, joka oli huolehtinut hänestä hänen sairautensa alkamisesta vuonna 1949, kuului Royal College of Surgeonsiin. Vuoden 1956 alun muistiinpanoihinsa tohtori Stallman kirjoittaa hieman kiehtovasti: "Näyttää siltä, että poskiontelot ovat parantuneet." Samana vuonna tohtori Merryweather, myös Royal College of Surgeonsin jäsen, otti hoitaakseen ortopedisen kirurgin tehtävät ja hän raportoi: "Osteomyeliitti näyttää olevan levossa, eikä sen jälkeen ole mitään, mikä viittaa siihen, että sairaus uusiutuisi. luutulehdus, vaikka hän jäi hirveän vamman kanssa. Lopulta otin (vasemman) jalan pois, koska se oli hänelle hyödytön ja hän selvisi tekojalan kanssa erittäin hyvin sen jälkeen" (yksityinen kirje 8. lokakuuta 1984).

Amputaatio suoritettiin vuonna 1966. Siihen asti hänen epämuodostunut vasen jalkansa oli pidetty eräänlaiseen "kenkään", jonka molemmilla puolilla oli terässatulat, jotka ulottuivat valejalkaan ja kenkään asti. Hän pystyi liikkumaan vain kainalosauvoilla. Se oli turha ja kömpelö proteesi ja jarrusatulat aiheuttivat kipeitä haavaumia. Hän käveli tekojalalla, aluksi kainalosauvojen kanssa, sitten kävelykepin kanssa ja lopulta ilman kumpaakaan! Dr. Merryweather kirjoittaa:

"Katsomalla hänen historiaansa kokonaisuutena, minun on myönnettävä, että on hämmästyntä se tosiasia, että vuoden 1955 loppu osui samaan aikaan pitkän lepotilassa olevan osteomyeliittijakson kanssa. Oliko tämä vain sattumaa vai oliko se jotain muuta?" Josephine alkoi vahvistua ja pystyi ensin ottamaan vastaan osa-aikatyön ja sitten kokopäivätyön puhelinkeskuksen operaattorina. Vuonna 1968 hän tapasi Roy Jonesin. He olivat naimisissa, he saivat ensimmäisen lapsensa vuonna 1970. Valitettavasti hän kuoli ennen ensimmäistä syntymäpäiväänsä, mutta Richard, toinen lapsi, syntynyt vuonna 1973, asuu nykyään isänsä kanssa lähellä Stroudia Gloucestershiressä. Josie palasi Torinoon vuoden 1978 näyttelyn yhteydessä ja ilmaisi onnensa siitä, että hänen lapsuuden toiveensa oli täyttynyt; että tuhannet ihmiset kaikkialta maailmasta voisivat nyt nähdä käärinliinan.

Syitäni kirjoittaa tämä tili on periaatteessa kolme: 1) tapahtumia on painotettu väärin; 2) tutkintaa ei ole tähän mennessä suoritettu päätodistajia kuullen; ja 3) paavi Pyhän Pius X:n määrittelemiä ihmelääkehoidon ominaisuuksia ei ole vielä sovellettu Josephinen tilanteeseen. Koko jakson ratkaiseva päivä oli, kun valokuva Pyhästä Kasvosta saapui Woollam-taloon ja asetettiin kunnia-asemaan. Sinä päivänä ja juuri tuohon aikaan Josephine tunsi olonsa yhtäkkiä hyväksi. Torinon matka, vaikka se on saanut kaiken julkisuuden, on toissijainen siihen nähden. Ensisijaiset todistajat ovat rouva Woollam ja nuorempi sisar Pauline; ja mikä tärkeintä, kaksi ortopedia, tohtori Stallman ja tohtori Merryweather.

Paavin säännöt ihmeen parantumisesta ovat seuraavat:

1. Sairaus on vakavasti vakava ja tila ei parane. Lapsi kuoli kuolemaan johtavaan sairauteen, eikä hän saanut lääketieteellistä apua.

2. Parantumisen on tapahduttava välittömästi ilman toipumisjaksoa. Lapsi oli sairastanut viisi vuotta. Hän toipui juuri siihen aikaan, kun hänen äitinsä asetti hänelle, Josien tietämättä, kuvan Pyhästä Kasvosta takan vaippareunukselle. Josie nousi sängystä, tunsi olonsa hyväksi. Sairaus ei vain parantunut; ei ollut enää märkimistä mistään haavasta silloin eikä hänen loppuelämänsä aikana. Toisin sanoen osteomyeliitti parani.

3. Toipumista ei voida selittää luonnollisesti. Etenevä sairaus pysähtyi, ja lapsi siirtyi vakavimmasta sairauden tilasta lupaavampaan tilaan ja terveytensä tila parani.

4. Missään vaiheessa ei saa olla uusiutumista tai pelkkää kohentumista. Hänen elämänsä jäljellä olevien 26 vuoden aikana osteomyeliitti ei uusiutunut. Kirurgit laativat leikkausraportit omilla allekirjoituksillaan. On huomattava, että osteomyeliitin välitön tai jopa erittäin nopea parantaminen luonnollisista syistä on mahdotonta. Sairaus ei vaikuta pelkästään elimeen, vaan myös ympäröiviin kudoksiin ja luuytimeen. Sairaus leviää verenkiertoon ja imusolmukkeisiin, mukaan lukien luuytimeen, tapahtuvan toksiinien tunkeutumisen vuoksi. Se läpäisee koko organismin. Tuhoutuneiden solujen (ihossa, lihaksissa, luissa) palauttaminen vaatii uusia soluja, ja tällaiset fysiologiset leikkaukset vaativat aikaa. Koko kehon välitön parantaminen on lääketieteellisesti ja biologisesti mahdotonta. Silti niin tapahtui Josie Woollamille. Useat haavaumat lakkasivat tuottamasta mätä. Haavat pysyivät auki, kunnes hän meni Torinoon; sen jälkeen kun pyhä liina oli laskettu hänen jalkaansa pitkin, ne alkoivat sulkeutua ja parantua jättäen arven merkiksi niiden lähtemisen merkiksi. Hän ei vain kävellyt uudelleen, vaan, kuten olen kuullut hänen iloisena sanovan, hän ajoi omaa autoaan, hänellä oli mies, lapsi ja koti ja hän sai voimaa huolehtia niistä ylpeydellä. Minulla on nauha, jonka Josie teki Torinon pyhiinvaellusmatkansa tapahtumista. Hän puhuu hiljaa ja tasaisesti, ilman liioittelua, ei koskaan väitä mitään poikkeavaa. On liikuttavaa kuunnella häntä, kun hän yrittää tuloksetta pukea sanoiksi Torinossa tapahtuneen; hän epäröi, horjuu ja pysähtyy. Kolme kertaa hän yrittää kuvailla, selittää ja lopettaa sanomalla: "Se on vaikea pukea sanoiksi... Se oli erityinen armo... Mikä se olikaan, se

muutti koko näkemykseni, koko mielentilani. " Oma reaktioni kuunnellessani häntä ja miettiessäni, mitä hän puhui, on, että hänestä tuli viisas. Leonard Cheshire sanoo hänestä, että hänestä tuli epätsekäs, hiljainen mieleltään, niin että hänellä oli se rauha, jota maailma ei voi antaa. Hänen sisarensa Pauline on huolissaan siitä, ettei hän pysty kuvailemaan omia reaktioitaan tällä hetkellä, saati Josien, mutta hän käyttää sanaa "onnellinen" useita kertoja. Sitä Josephine itse korostaa, että hän sai rauhan mielensä syvyyksiin. Kaikki asiat, jotka olivat vaivanneet häntä menneisyydessä, näyttivät haalistuvan, kuten se, että hän oli taakka muille, joutui luottamaan muiden apuun ja että se olisi aina niin...

Torinon jälkeen hän tajusi, että elämässä olisi kipua ja kärsimystä; hän pystyi jopa hyväksymään ensimmäisen vauvansa menetyksen, vaikka hänen äänensä aina putoaa, kun hän mainitsee sen. "Jokin minussa muuttui Torinossa. En osaa kuvailla sitä, mutta se on auttanut minua hyväksymään elämäni sellaisena kuin se on... Tunsin silloin olevani hyvin lähellä Jeesusta, ei tunne- tai tunteellisessa mielessä, mutta nyt voin kävellä Hänen perässään. Jotain minulle annettiin sinä päivänä, armon kohdata elämän päivittäiset ongelmat. Olen onnellinen ja tyytyväinen, ja se on pysynyt kanssani joka päivä siitä lähtien." Tällaisten sanojen syvä ja hiljainen totuus voidaan kuulla hänen äänestään.

Josie Woollam kuoli 31. toukokuuta 1981. Jumala rauha hänen ihanalle sielunsa.